

SATIRA

Izhaja vsako 1. in 3. soboto v mesecu

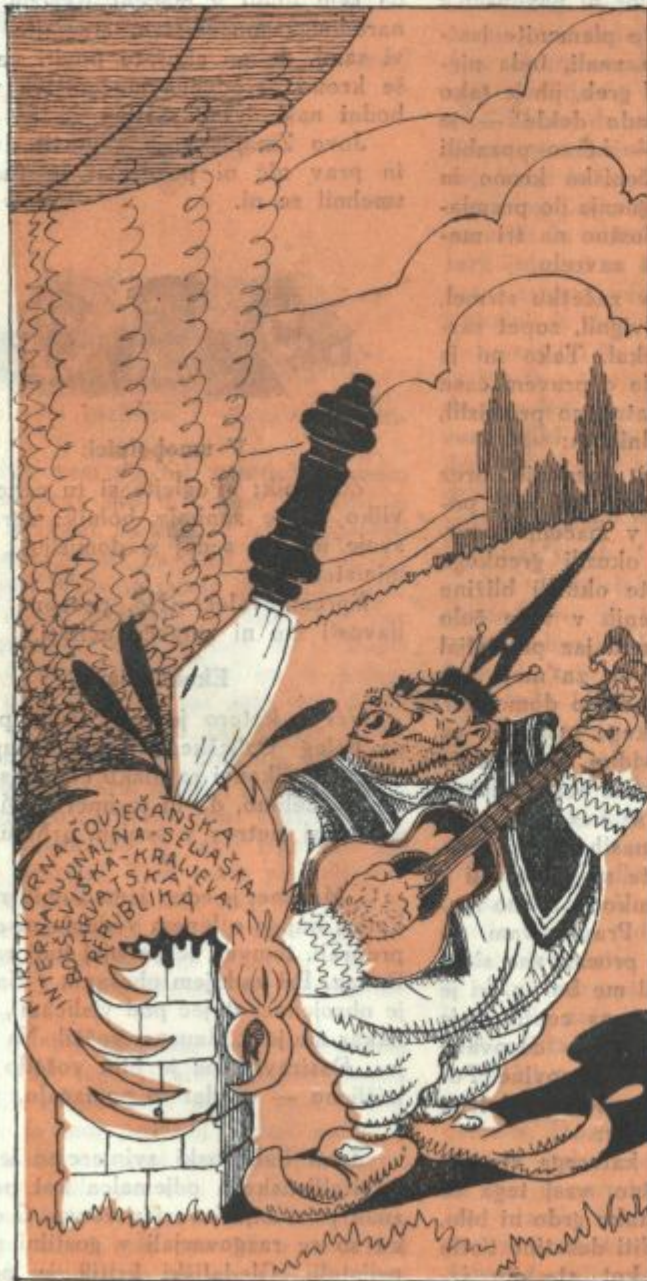
Telefon
74

Uredništvo: Resljeva cesta
št. 13/I.
Uprava: Mestni trg št. 11/II.

NAROČNINA:	
Za SHS četrtletno	Din 24--
polletno	Din 48--
celoletno	Din 95--
za inozemstvo	Din 30--

Rokopisi se ne vračajo.
Nefrankirana in nezadostno fran-
kirana pisma se ne sprejemajo.

Telefon
74

Dolgo žrtvoval je Radič „ideale“ višji sili - končno se ga g. Pašič vendarle usmili...

Jan.

Dekliška.

Pađa pšenica, pađa v snope,
trhle, trhle so v mlinu stope.
Pađa pšenica,

jaz jo vežem, vežem
in s srpom pšenico,
srce si režem.

Zrna v razore padajo,
solze v oči me zbadajo:

Ljubil me je mlinar leto dni,
a vara me že cele tri...

J.

Zagovor.

Blagor ti, ki si ob avstrijski himni kremžil obraz, pa mağari izobešal zastavo; ogenj in žveplo pa nate, ki si nedolžno slavil zmage in zasluge cesarjeve in prav tako izobešal zastave.

Jovo Zmajilsky — slovensko ime mu je bilo že od začetka prebujenja preozko in pretesno za njegovo široko slovensko srce, — te bo zmlinčil in potlačil v večno blato; kajti on je narodni mučenik, narodni junak in ne vem kaj še vse.

Nikjer pa ni zapisano, da bi narodni mučenik nikoli ne grešil. Tudi njemu se pripeti, da mu etika ali morala omaga, izpodleti, ali pa krene na levo, ko bi morala na desno.

Zgodilo se je Jovi Zmajilskemu, narodnemu mučeniku, da je zadnjič neutegoma in brez velikih duševnih bojov padel v greh, in sicer čisto lepo, kot je razvoj greha sploh mogoč. Njegov pogled je namreč oblisnil lepo Rozalo, in ker je gorečnost za vse lepo in plemenito v njem že vkoreninjena lastnost, se je v gorečnosti izpozabil: za očmi so šle roke, ustnice... grešil je torej v svoji gorečnosti, in sicer z dobršnim nasprotjem že itak popustljivega zakonika. Njemu se je sicer zdelo, da ni grešil, vsaj da tako in tako dejanje, — celo sodišče nima dovolj milih izrazov za to, kajti drugače bi bile razprave o takih zadevah javne — ni grešno, najmanj seveda za narodnega mučenika, ki je v Avstriji kremžil obraz, v duši klel in postal od same pridušene jeze nad avstrijskimi patriotskimi izbruhi nadošljivi in potem celo plešast.

Jovo Zmajilsky je torej grešil. Ker pa Rozala ni bila kar tako zadovoljna, — pa zelo mlada je še bila — so za greh izvedeli tudi gospodje na sodišču in radi bi bili spoznali Jovo Zmajilskega, narodnega mučenika in trdovratnega sovražnika vseh avstrijskih ustanov in naprav. Omenjeno bodi, da je tudi sodišče sovražil. Jovo, narodni mučenik, so mi pripovedovali, celo voha avstrijske ostanke in da takrat ni dobro z njim češenj zobati. Da bi ne bilo tako zgodaj prevrata, Jovo bi bil gotovo že ob glavo, ali bi ga pa celo živega odrli, kot svetega Jerneja. Prevrat ga je rešil in mu ohranil mučeniško krono še svežo na plešasti, nadošljivi glavi. Tri mesece po prevratu od same ginjenosti in svetega navdušenja ni mogel do besede, šele potem se mu je hudo skremžil obraz in je zavpil svojim znancem: »Vse poklat', vse poklat', kdor ni navdušen.«

Sodniki so za vse te plemenite lastnosti Jove Zmajilskega znali, toda njegov greh, ki zanj ni bil greh, jih je tako omamil — ali pa mlado dekle — je pozneje mislil Jovo, — da so pozabili skoro na njegovo mučeniško krono in ga radi prevelikega nagnenja do premladih deklet obsodili milostno na tri mesece ječe. Tedaj je pa zavrelo.

Jovo Zmajilsky je v začetku strmel, potem je obsedel, se dvignil, zopet zaradel in se skoro razjokal. Tako mi je pravil šodni sluga. Toda o pravem času se je še premagal in natančno premislil, potem pa zabrusil sodnikom:

»Krivično ste sodili, gospodje, brez duše in srca. Niste videli, kaj šele poznali mojega trpljenja v mačehi domovini avstrijski, niste okusili grenkega kruha preganjanja, niste okusili bližine vislic in pušk, namerjenih v vaše čelo in vaše srce. Vse to sem jaz preživljal z dneva v dan in vse to za moje nesmrtno delo za našo sedanjo domovino. Gospodje, časi avstrijskega trinoštva so prešli in trdo, kakor vidim, bo še naše delo. Pomesti in počistiti bomo morali mi, narodni mučeniki, še ves gnili prah in smrad avstrijski v naših šolah, sodiščih in uradih, ker niste se še vživeli v svobodo, ki smo jo z muko in krono mučeništva izvojevali mi. Pravim vam, da ste sodili krivično, ne prosim vas sicer pomiloščenja, pomilostil me bo on, ki je višje kot ste vi, ki pa zna ceniti moje delo in moje žrtve, s krvjo darovane na oltar naše osvobodene domovine. Povem vam samo to, da ste sodili krivično in to iz sledečih razlogov:

Prvič dejanje, radi katerega ste me obsodili, sploh ni grešno, vsaj tega se zavedal nisem, in tudi tako grdo ni bilo, kot ste ga vi opisali. Niti desetine tistih grozovitosti ni bilo, kot ste jih izsanjali vi.

Drugič naj pa navedem samo tole: Tudi če bi bilo dejanje grešno, kar ni, bi vi sodniki morali tehtati dvoje. Teh-

tati moje trpljenje, mučeništvo in nepristransko priznana delo moje za narod, ter tehtati greh in potem primerjati. Do prevrata nisem imel niti minute mirnega spanca. Grizla me je nezavednost našega naroda in lebdela mi je pred očmi kruta avstrijska justica, ki je uničila tolikanj idealnih in za sedanjo domovino zaslužnih življenj. Primerjajte leta z minuto greha, tehtajte! Če bi bili primerjali in tehtali, ne bi bili izrekli sramotne, za vas, ne zame poniževalne sodbe...

Jovo se je globoko odkašljajal, kot takrat ob prevratu in še z glavo pritrjeval svojim izvajanjem.

»Tako gospodje — obsodili ste me, jaz se bom pa pritožil, pritožil na pristojnejše mesto, kjer znajo uvaževati zasluge in dela narodnih mučenicov.

Povem vam še tole: Ponosen sem, da sem dobil v mačehi Avstriji krono narodnega mučeništva, sramujte se pa vi sami, da mi skušate poviti na glavi še krono narodnega mučeništva v svobodni naši državi SHS.«

Jovo Zmajilsky je zapustil dvorano in prav nič ni pozdravil in tudi nasmešnil se ni.

V umobolnici.

Zdravnik: »Poglejte si tu celico številko 3. Je zanimiv bolnik; zgrešil je svoje ime in sedaj si domišlja, da je minister.«

Spremljevalec: »No, posebne domišljivosti mu ni mogoče očitati.«

Ekonomija.

Vrv s katero je bil Čaruga povišan so poleg Osiješkega muzeja kupili še trije Amerikanci za nizko ceno tisoč dolarjev. Želimo, da bi jo imel g. Mausner še nekaj metrov v svojem arhivu.

G. Mausner je eden izmed onih rabljev, kateri knjige o lepem vedenju niso samo prebrali, temveč se po njej tudi ravna. Dokaz. Pri zadnjem obešanju v Sarajevu je obsojenec, stoječ pod vislicami, kihnil, nakar mu je g. Mausner voščil »Na zdravje«. Dasiravno pa je bilo voščilo dobro mišljeno — vendar ni pomagalo.

Znan ljubljanski svinjerejec je dobil od italijanskega odjemalca kot poseben znak priznanja lovorjev venec. O dogodku so se razgovarjali v gostilni njegovi prijatelji. Gledališki kritik je pa pripomnil:

»Ni nič posebnega! Še za vse lepše svinjarije poklanjajo pri nas lovorjeve vence.«

Slavko Savinšek:

Moderna lirika.

Z brlečo svečo v luči žarometov
svojega duha,

(večna plamenica!)

piha po promenadi: čk, čk, čk,
(lokomotiva!)

brzi skozi ulice br, brr, brrr,
(avtomobil!)

spleza na drevo in skače od veje
do veje z raglo v roki: rr-r-r,
(aeroplan!)

pristane v poletu na ulici
s tovarniško sireno v ustih: fi-i-i
(tovarna v konkurzu!)

in se legitimira policaju:

Moderna lirika!

P.:

Moj pogreb in moji pogrebci.

Jaz sem blaženo v gosposu preminul...

Dobro sem se bil zavedel, da sem umrl in prav nič težko mi ni bilo, in skoro bi rekel, da sem se lahko poslovil od vsega. Tudi časopisi so pisali, da sem umrl lahke in mirne smrti. Ne vem, kako da so paglavci od časopisov kar slučajno zajeli živo resnico, da je živeti težje kakor umreti. Naj bo že kakor hoče, sem si mislil, jaz sem itak umrl.

V življenju nisem bil nikoli prida, vsaj tako so me za življenje očrtavali razni šefi in razni motilci javnega in zasebnega miru. Pisaril sem: včasih iz notranje, včasih pa iz zgolj trgovsko žledodne potrebe. Tudi takih pisateljev je na svetu precej. In ker smo Slovenci že zdavna siromašen narod, nam tudi za slavo ni dosti, pač nam je pa za kruh — kruh... To sem občutil še takrat, ko sem umrl...

Da li bil umetnik, genij in ne vem kaj še vse, tega si niti v najskrivnejših kotičkih svojih želja nisem upal lastiti, čeprav je moj prijatelj postal po svoji lastni sodbi čez noč umetnik. Na obrtni šoli mu ni šlo po volji in pa profesorji mu niso bili všeč, zato je šel k drami, kjer ga sicer niso sprejeli z odprtimi rokami, vendar pa so mu dali skromno vlogo — pa je umetnik. Rdeče nako-drane valovite lase ima in veliko rožo v gumbnici in čeprav ni krizantema, oboje mu vendar daje popoln sijaj umet-

niškega hotenja in stremljenja. Toda pri nas pisateljih, ki smo preveč odvrtni modi, ne gre tako hitro. Šele ko sem umrl, so me razni rodoljubi, prvaki in narodne dame obdolžili, da sem bil in da sem umetnik... »Aber wissen Sie, ta je bil pa resnično velik umetnik! Tako so govorile, meni pa je šlo na smeh in pa zamalo se mi je zdelo, da so pozabljali na mojo lakoto, ko sem ji komaj dal za večno slovo.

Plemenite narodne dame in vedno dobrodušni zastopniki naroda, rodoljubi, so soglasno ali celo enoglasno sklenili, da me iz nesebične hvaležnosti pokopljejo kolikor mogoče poceni slovesno in da mi posteljejo poslednjo postelj v Narodnem domu, da zbero primerno svoto za vence, prirede cvetlični dan za nagrobni napis in ne vem kaj še vse...

Znašel sem se v Narodnem domu. Postarana, pa zato tembolj zaslužna dama je s čudovito spretnostjo prekladala okrog mene pisane rože in venomer momljala: »Včeraj seja, dopoldan seja, komaj da sem mogla na čajanko h gospej predsednici, zdaj pa še to!...« Jej, kako bi jo bil jaz pognal, pa je nisem mogel. Ko so me zadostno našemili, osvetlili in obložili z različnimi komentarji ljubezni na črnih trakovih, tudi obli-gatni trnjevi venec je bil poleg, . . . so prihajali k meni študentje in študentke. Teh sem bil še najbolj vesel. Smilil sem se jim in v svoji naivnosti so celo trdile, da sem lep. Za njimi so prihajali uradni zastopniki vseh mogočih in nemogočih društev, celo kolesarsko in šofersko društvo je poslalo svoje, ko vendar nikoli nisem bil član, kaj šele, da bi se bil kdaj vozil...

Vsi ti uradni zastopniki in rado-vedneži so si šepetali vse mogoče o meni, dobro in slabo: de mortuis nil nisi bene, je zelo priporočljiv in zgleden izrek, toda kljub temu pri moji smrti ni bil dostojno uvaževan; sicer zastopnikom nisem zameril; v današnji dobi, ki humanistično izobrazbo odklanja, so principiuelno, kot zahteva narodna dolžnost, latinščino pozabili — če so jo sploh kdaj znali. Padle so sodbe, češ, da sem prezgodaj umrl, smejal sem se jim, poparile me pa tudi niso sodbe, da sem z ahkomiselnostjo zapravljajl zdravje, da bi si bil raje pošteno služil kruh kot veleva mila naša domovina in kot želi narodna država SHS, ne pa da sem pisaril in slačil naše itak zadostne grehe naši javnosti in nezavedni masi. Slišal sem celo: v današnjem veku in naši državi nam ni treba cvekačev, razdiračev, treba nam je narodno zavednih, državi zvesto vdanih delavcev... tako je... no pa naj bo kakor že, . . . umrl je. Pa mu dajmo še tole zadnjo čast. — Jaz bi mu bil pljunil v obraz, pa sem zadnje sline pogoltnil ob smrti. Le moja nekdanja dekle se je zjokala. Omožena je že in najbrž je v solzah milo zavzdihnila: »Za-

kaj ga nisem vzela, sedaj bi bila že prosta!« Vse se mi je tako zdelo, da je tako šepetala in prav tako milo me je ogle-dovala kot tisti večer, ko sem ji v vseh mogočih potezah orisal in popisal svojo neskončno ljubezen do nje. Takrat je verjela moji ljubezni, sedaj je verjela moji smrti. Ta je bila edina poštena duša, ki me je obiskala...

Končno so se me vendar usmilili. Prišli so poklicni pogrebci, rakev so za-bili, razmetali rože, sveče in vence, zu-naj pa je čakal voz, čakala so društva, dostojanstveniki, rodoljubi, pisatelji, za-ščitniki zasebne in državne avtoritete, — oboje mi nikoli ni bilo posebno pri srcu, — šefi vseh čudnih imen in ode-lenj, celo financa je poslala svoje za-stopnike in tudi umetnik iz drame je bil. Narodnih dam pa nepregledna četa. Za vozom je korakala reprezentanca vseh zastopnikov, šolska mladina, zopet dru-štva in društva, neopredeljeni pogrebci, najbrž prostovoljni, dekleta in žene v črnem in belem.

Skozi vrzel razsušene, preperete rake-ve sem se ozrl po naših zastopnikih in javnih funkcionarjih: vsi v cilindrih in dolgih črnih suknjah. Cilinder oficielen in izposojen, obraz oficielen in za po-greb izposojen. Tako je zapisano za večne čase, dokler bodo pogrebi in do-kler bodo za pogrebi zastopniki, ki jih ne kliče za pogrebom srce, ampak kruta dolžnost. Toda odkrito povedano, meni

»Hm, ta otrok bo pa gvišn narodni poslanec; Kadar je lačen vpije, kadar je sit je pa tiho.«

so se zastopniki, prav vsi, zasmilili. Vneti za plemenito delo, za državo, za domovino, pa jim delo pretrga kruta, oficielna dolžnost: za pogrebom in s cilindrom!... Opazoval sem čudne mere in figure cilindrov in se — kar za po-grebom, posebno pa mrliču, ki ga no-sijo k pokopu, nikakor ne pristojajo — čudovito zabaval. Upam, da mi javnost odpusti to lahkomiselnost, no, saj je bila to moja poslednja pot.

Sprevod je zavil na Dunajsko cesto. Vse pa je šlo počasi in dolgočasno. Iz

izprevoda sta kaj kmalu cepnila dva rodoljuba, in sicer naravnost k »Šestici«. Opravičila sta se; ali ju je bolela glava ali želodec ali celo oboje, ne vem. Dostojno sta se mi odkrila in prav nič jima nisem zameril in prav tako ne trem narodnim damam, da jih je omamilo pivo moje priljubljene »Šestice«. Žeja je žeja. K Struklju jih je cepnilo že več. Razumel sem takoj: priliko je treba izrabiti, vzrokov je pa tudi dovolj. Posli, utrujenost, starost, maček prejšnjega dne, bolezen v hiši, srčna napaka, revmatizem, želodčni in pljučni katar, ožuljene noge od pretresnih shimy-čevljev in tako dalje... vse pa nazadnje tako lepo izzveni v pojem velike in hude žeje...

Narodni zastopniki, višji in nižji funkcionarji vseh odelenj in brojev so vrstoma cepali iz izprevoda, in sicer po čisti geometrijski postopici: od Šestice do Struklja, od Rokodelskega doma do Brezovška (zbožom dragi guljaž po tri dinarje, sem zavzdihnil), od bivše bele Ljubljane do Mezeta, od Možine do Vinske trte, od Naceta do Cotiča, od Poljšaka do Pavšeka... je ostalo le nekaj najstrožje uradnih cilindrov in uradnih dam. Tako jih je prevzel uradni trud in pa pogrebna žeja. Blagor gostilničarjem, sem zavzdihnil in nič se nisem užalostil radi majhnega spreveda, ki mi je sledil do Sv. Križa. Od Pavšeka dalje so me obšle mračne misli, pot je bila dolgočasna in enolična. Mislim sem si: za ljubljansko občino in za Ljubljano pa celo ni častno, da od Pavšeka pa do Sv. Križa ni nobene gostilne. Prav bi prišla in tudi obiskana bi bila, vsaj od uradnih pogrebcev, ki jih je tako vedno največ. Mislim, da sedaj lahko svetujem gerentskemu svetu to malenkost, čeprav me je za živih dni vrgel neusmiljeno iz stanovanja. Mislim, da bi bilo tako kot mislim, prav, Božu in ljudem pa všeč; kajti pot do Sv. Križa je dolga in mučna in včasih tudi žalostna.

Tik pred vrati pokopališča je zgini o k Jančetu še nekaj članov iz majhnega ostanka zastopnikov. Sopara in cesta jih je tako zdelala in grlo se jim je tako osušilo, da niso mogli dalje... ko sem se spomnil žeje, te hude bolezni, so se mi zasmilili in sem jim uradno odpustil.

Kolikor jih je ostalo še v sprevedu, so se razvrstili ob grobu, pogledavali na jamo in zmigavali z glavo, češ, ni baš prijetno v temi.

Moj nekdanji šef, vrgel me je iz pisarne, ker se je izjalovila njegova politična aritmetika, — hotel je biti brezpogojno minister, — je jel iz žepa mečkati popisan papir, medtem ko so mene počasi spuščali v razprostrte roke matere zemlje... nekaj molitev sem še čul... in potem je neko društvo zapelo, ali v jamo se je le slabo čulo, vsaj besedila nisem mogel razumeti.

Pri nakupu obleke si oglejte najcenejšo zalogo!
Jos. Rojina — Ljubljana Aleksandrova cesta

Mislil sem že, da je vse končano in da zaživim absolutni mir in večne sanje, toda dvignil se je na groblji moj nekdanji šef; ko me je bil spodil iz pisarne, mi je pozneje kupil trikrat večerjo, dvakrat kosilo in enkrat zajutrek — bil je torej moj dobrotnik in kot dobrotnik je tudi govoril. Nizko je sklonil glavo, napol zaprl oči...

»Cenjene dame, dragi gospodje! Tako odhajajo drug za drugim v grob naši največji ljudje, naša dika, naš ponos... Zopet smo spremljali umetnika, našega velikega pisatelja v grob, a li ne v smrt. Poznal sem ga; bil je plemenit, dober in velik v mislih in dejanjih — umiral je v svojem trdem delu (včasih je trdil, da samo pijančujem).

Kruta avstrijska justica, ki ga je nehote uvrstila v odličan krog naših narodnih borcev in mučnikov, mu je dahnila prve kali bolezni. (Zahotelo se mi je v resnici med vojsko domače svobode, ker pa je bila svoboda precej okrnjena, sem dobil radi samolastnega poljaljšanja dopusta tri tedne zapora.)

Solze mi silijo v oči in v grlo, preživo živi v duši spomin nanj... Cenimo njegova dela, hodimo pot, njegovo plemenito pot in ga posnemajmo v njegovi veličini dela in duha. — — —

Slava mu!.....

In v gorenjsko prostranstvo je zadonel zategnjeni, oduševljeni »m-u-u-uul!«, da so ga mogli čuti moji dedi in pradedi.

Šef se je globoko oddahnil in z robcem, uradno črno obrobljenim, ošvignil čez oči, kot bi se solzil in šele potem dvignil glavo ter kimal pogrebce.

Jaz sam sem se pa zgani v grobu in zakričal: »Za božjo voljo, tega pa ne, ljudje božji, samo po mojih potih ne! Od lakote boste umirali, v zasmeh in sprotiko boste sosedu in tujcu! Kaj in kam bi s častjo, ki bi jo vam trosili ob smrti in po smrti!«

Ne vem, ali so me čuli, niti glasu niti odziva nisem čul...

Dvanajst zapovedi o lepem vedenju.

1. Proti ženskam bodi vsiljiv, da tako vsakdo spozna, da si korajžen kranjski fant.

2. Glej, da pri predstavljanju vedno ti podaš dami, oziroma človeku, ki je starejši ali stanovsko več ko ti, prvi roko, kajti pomni: Kdor ponižuje se sam; podlaga je tujčevi peti.

3. Ako poljubiš dami roko, naredi to ako le mogoče z mokrimi ustnami in cmokajoče, da tako tudi okolistoječi opazijo, da si vaju salonskega obnašanja.

4. Ako pade dami kaka stvar iz rok, ne skušaj je pobrati prehitro, temveč čakaj, da se skloni najprej sama, potem šele stori isto tudi ti. Le na ta način je mogoče, da se vajina obraza tesneje približata, kar ti bo skoro gotovo vzbudilo prijeten občutek.

5. Dvoumni dovtipi, katere pripoveduješ kaki dami glasno ali šepetaje, ji pričarajo rdečico na lica, kar le poveča njeno mikavnost, katero (mislim mikavnost) si ti dolžan stopnjevati do največje popolnosti.

6. Pri skupnih obedih jej veliko in cmokaje. Priporočljivo je tudi, da skušaj s polnimi usti govoriti z gosti, ki sede na drugem koncu mize, kajti le tako uveljavljaš svojo osebo.

7. Šepetanje s sosedo ali sosedom je jako zabavno, kajti s tem vzbudiš radovednost drugih, kar te bo gotovo veselilo.

8. Ako kdo govori, skušaj ga, če le mogoče, prepiti, kajti s tem si krepiš pljuča.

9. Nož ni samo za rezanje, temveč uporabljaj ga tudi mesto vilic oziroma žlice. Ako bi bil slučajno nabrušen in bi ti prizadejal malo rano, ni to vse nič proti trpljenju tvojih sosedov, ki te bodo morali gledati.

10. Pij mnogo, kajti s tem dokažeš onim, ki te še ne poznajo, da mnogo preneseš!

11. Vsaka kletev je znak krepke moške volje.

12. Hvali svoje in grajaj tuje, če hočeš, da te bodo upoštevali tudi drugi!

Pri čajanki.

»Povem vam, cenjene dame, da sem bila v mladosti tako sramežljiva, da sem že zarudela, kadar sem zagledala golo skalo.«

»Kako to, da se hočeš ločiti od svojega moža, saj kolikor je meni znano, te je on dobesedno nosil na rokah!«

»Resnica, toda iz same skoposti, da bi ne strgala preveč čevljev.«

On: »Danes sem bil imenovan za preiskovalnega sodnika.«

Ona: »Torej boš od sedaj naprej moral zasliševati zločince?«

On: »Se razume.«

Ona: »Potem se le bojim, da kmalu tudi ti zabredeš v njihove mreže, kar je pri človeku tako omahljivega značaja kot je tvoj, več kot gotovo.«

»Torej vi znate kuhati popolnoma samostojno?«

»Da!«

»Je pa isto potem tudi užitno?«

»Natakar račun! Samo prosim, pazite, da ne bo previsok, kajti trpim na vrto-
glavosti.«

A.: »Ta dva pa gotovo nista še poročena, ker vedno tako rada tičita skupaj?«

B.: »Sta, samo ne drug z drugim.«

Bolnik: »Ako se očesa samo dotaknem, pa že občutim neznosne bolečine.«

Zdravnik: »Potem se ga nikar ne dotikajte!«

»Zvedel sem, da se hočeš poročiti in zato ti hočem nekaj svetovati!«

»In sicer?«

»Ne poroči se!«

A.: »Kako, da si ves razpraskan po obrazu?«

B.: »Ali si poročen?«

A.: »Seve! Pet let bo že kmalu.«

B.: »Pa še tako neumno vprašaš.«

Oče: »Kadar zagledam človeka, je prvi vtis, ki ga dobim o njem, zame merodajen.«

Sinček: »No, in kakšnega si imel, ko si mene prvič zagledal?«

— No, kaj si res napisal na tablo, da je tvoj profesor latinščine osel?

— Res je, gospod ravnatelj.

— No, to me pa res veseli, da si to pot tako odkrito priznal resnico.

Lewis Caroll:

Mroč in tesar.

Na morje sije solnčece
žareče na vso moč;
valove gladi in miri
dobrotno sevajoč —
in to je čudno, ker je že
zavladala polnoč.

Cmeravo blesti lunica
in jezico hladi
— kaj li ponoči solnce tu
ima opraviti —
»Grdo dovolj, da pride sem
in radost nam kali!«

Mokró je morje, premokró,
in pesek suh, presuh,
oblačka ni opaziti
skoz čisti, jasni vzduh;
nobene ptice nad glavó —
zato, ker ptic ni tu.

Mroč in tesar prispeta tod,
držeč se pod rokó;
ko morje peska vidita,
se zjočeta močno.
»Sijajno delo izvrši,
kdor spravi proč le-to.«

»Če sedem dekel čistilo
pol leta bi ta kraj
z metlámi sedmimi«, de mroč,
»bi li izdalo kaj?«
»Jaz dvomim«, pravi jokajoč
tesar, »celo tedaj.«

»Ostrige, pojdite z menoj!«
jih mroč vabeč roti.
»Prijeten kraj, besede slaj
naš slani breg krasi;
roké vam štiri nudiva,
več jih na žalost ni.«

A najstarejša od ostrig
premeri ju molčé:
mežikne malce in nato
odkimajoč pove,
da ostrigišča ne pusti
in iz njega ne gre.

A štiri mlade prihité
vse vzhicene na mig:
umite in skrtačene
in v svetlih čeveljčkih —
in to je čudno, ker brez nog
vi vsi poznate jih.

Ostrige nove jim sledé,
četvero jih prispe
fn naglo v vrsto se zvrsté
in še in še in še —
iz penastih se jih valov
vse več na breg povzpne.

Mroč in tesar se šetata
še nekaj časa tod,

nakar na nizki skali svoj
končata izprehod,
in vse mladice čakajo,
kaj pride odondod.

»Pečatni vosek«, pravi mroč,
»je predmet naših dni«,
in kralji — zeljnate glavé —
in ladje — čeveljčki —
»zakaj da morje vroče vre
in pujskov s krili ni?«

»Počakaj malo«, zakričé,
da seja se prične,
pošla je sapa mnogim že,
ker smo rejene vse!«
»Počasi!« zapove tesar,
in vse zahvali se.

»Hleb kruha«, pravi modri mroč,
je glavno, kar poznam;
in malo kisa, paprike
bo prav teknilo nam —
ostrige, ako vam je prav,
takoj postrežem vam.«

»Nikar takó«, kriče glasno
in posinele vse;
»po toliki prijaznosti
pač ne spodobi se.«
— »Prekrasna noč«, odvrne mroč,
»in lep razgled, kaj ne?«

Lepó od vas, da ste prišle.
In čiste ste zelo!«
Tesar odreže kratko se:
»Nareži mi še to!
Saj nisi gluha in dvakrat mi
to reči pač ne bo.«

»Sramotno je«, odvrne mroč,
postopati tako,
potem ko sva jih spravila
na pot predolgo to!«
Tesar odreže kratko se:
»Preveč mi masla bo!«

»Na jok mi gre«, prične spet mroč
sočutnega srca.
In grabi ves solzan medtem
iz kupa kar se dá,
tiščoč si robček na oči,
ki polne so solzá.

»Ostrige,« dokonča tesar,
»izlet je bil krasan!
Naj li gremó domov sedaj?«
A prašal je zaman —
In to ni prav nič čudnega:
obed je bil končan.

Prevedel Gliša Koritnik.

Vljudno naprošamo vse naročnike, da poravnajo naročnino po priloženih položnicah; kajti drugače smo primorani z ozirom na ogromne izdatke in stroške s pošiljanjem lista takoj pri prihodnji številki prenehati.

Rezervirano za:

VIKTOR BAJT nasl.

I. ljubljanska cvetličarna.

»Oprostite, gospod Turk, Vi gotovo ne obiskujete nikakih predavanj?«

»Ne.«

»Teža pa ne razumem!«

»Ni nič čudnega. S predavanji je reč precej nerodna. Poleg govornika stoji navadno kozarec vode in govornik se včasih tako spozabi, da jo celo pogoltne: tega pogleda pa moj želodec ne prenese.«

Profesor (pri maturi): »Kakor vidim, je prenehala vaša pamet dosti prej kot vi.«

Kmetica (opravičujoč se gospodinji): »Mleko je danes samo zato tako vodeno, ker je krava zgubila teleta, pa je od žalosti potočila v mleko nekaj solz.«

On: »Ali se mislite poročiti, ali mislite ostati prosta?«

Ona: »Smešno vprašanje. Mislim, da je oboje še najbolje.«

Mati: »Janezek, torej včeraj nisi bil v šoli, temveč si se potepal?«

Janezek: »To ti je pa že gotovo spet natvezila učiteljica. Ženske pa res ne znajo ničesar zase obdržati.«

A.: »Moj pes je res čudovit. Trdno sem uverjen, da ima pamet.«

B.: »Da, da! Marsikatera žival nadkriljuje svojega gospodarja.«

Davno so že minuli časi, ko so ljudje rabili papir samo za pisanje zaljubljenih pisem, za tiskanje romanov in za zavihanje.

Dandanes, ko je boj za obstanek in vsakdanji hruh vedno silnejši, služi papir v prvi vrsti za razne objave in obljube, katere naj bi nasitile ljudi.

(In ljudje so jih tudi že v resnici siti. Op. ured.)

»Ste milostljiva naročeni na modne časopise?«

»Ne, izposodim si jih od služkinje.«

V nekem mestu je gorelo sodišče. V bližini pogorišča se srečata dva sodnika. Prvi s celo kopico aktov v roki, ki bi jih rad skrivaj vrgel v ogenj. Ko to opazi drugi, pripomni suhoparno: »Dragi kolegca, zakaj se trudite po nepotrebem. Jaz sem svoje akte že doma zažgal.«

A.: »Pravkar sem govoril z Marnom. Tožil je, da ga je danes grozno bolela njegova lesena noga.«

B.: »Navadna laž! Kako bi ga naj bolela lesena noga?«

A.: Ga je, ker ga je žena z njo tepla.«

Pisarniške in šolske potrebščine

dobite najceneje pri

M. TIČAR — LJUBLJANA

Šelenburgova ulica

Nad vhodom vile mojega prijatelja je vklesan ta-le napis:

»Odprto srce in odprte roke

imej za trpečega brata;

vsem revnim in žalostnim tu na stežaj odprta so vedno ta vrata.«

Pod napisom:

»Beračenje in krošnjarenje prepovedano!«

Kaplar: »Poslušajte Janežič. Ali bi se vi pritožili, če bi vam rekel osel?«

Novinec: »Ne.«

Kaplar: »Zakaj ne?«

Novinec: »Saj smo si vendar tovariši.«

Slikar: »Vi mi torej hočete stati kot model? Mislil sem, da ste uslužbeni pri tukajšnjem sodišču kot strojepiska?«

Ona: »Saj sem tudi. Vendar si pa jemljem vedno od junija do septembra bolniški dopust. Kot model trpim še najmanj vročine.«

Otrok: »Očka, v časopisu je pisano, da je v Afriki požrl divjak misijonarja. Ali je res?«

Oče: »Bo že res.«

Otrok: »Pa pride misijonar kljub temu v nebesa?«

Oče: »Zakaj pa ne?«

Otrok: »Divjak tudi?«

Oče: »Divjak pa ne!«

Otrok: »Potem pa tudi misijonar ne more, če ga je divjak požrl.«

»Veš, v čem je bil oni čar, ki me je toliko omamil, da si postala danes moja ženica?« vpraša ženin nevesto, ko sta po dolgotrajni poročni gostiji končno ostala sama.

»V tem, da mi v svoji otroški svežosti in nedolžnosti nisi hotela pred poroko dovoliti niti najmanjše sladkosti!«

»Ne boj se, da bi mi bilo to neznano...« In naiven smehljal se ji je razlil po obrazu. »Prav vsled nasprotnega namreč so me pred tabo pustili že trije na cedilu.«

Mlad gorenjski fant se je naveličal Slovenije, odšel je v Srbijo. Na velikem posestvu našega državnika je dobil službo ovčarja. Bil je priden in vesten, a vendar je pa občutil, da ni povšeči oskrbniku posestva. Tudi gospodar je to opazil in nekoč vpraša oskrbnika.

»Ali Vam fant ne ugaja?«

»Žel! Sicer je priden in vse, samo ošaben in domišljav je tako nesramno, da se prav kakor največja gospoda vsekuje samo v robec.«

Po petnajstih letih sta se zopet srečala prijatelja Pajk in Slabič.

»Kako se pa godi najinemu soščolcu Mavriču? Gotovo je že visoka glava, bil je izmed nas vseh najbolj nadarjen,« vpraša odvetnik Pajk.

Slabič je zmajal z glavo.

»Že dvanaest let je v grobu. Povem ti pa odkritosrčno, da v teh letih ni bilo skoro ure, da bi se ga ne spominjal z žalostjo v srcu.«

»Sta si bila tako dobra prijatelja?«

»Ne toliko, toda njegova vdova je moja žena.«

Dan Kaster Cacao je vendar najboljši!

Jadranska zavarovalna družba (Riunione)

Ustanovljena leta 1858.

Telefon 937.

Ustanovljena leta 1858.

Glavni zastop za Slovenijo:

Ljubljana, Beethovnova ulica št. 4 (v lastni palači)

Direkcija za Jugoslavijo v Zagrebu, Hatzova ulica šte. 19 v lastni palači.
Akcijski kapital Lit. 100.000.000 Rezervni kapital čez Lit. 300.000.000

Spregme:

Zavarovanje zoper točo
Zavarovanje zoper požar
Zavarovanje zoper vliom
Zavarovanje zvonov
Zavarovanje transportov
Zavarovanje proli razpoki stekla

Jamstveno zavarovanje
Življensko zavarovanje in sicer: dosmrtno, na doživetje in starostne rente
Zavarovanje proli nezdogi
Zavarovanje strojev proli polomu
Chomage-zavarovanje.

Podružnice v vseh večjih mestih in krajih v Jugoslaviji.

„TRANSFORMATOR“ družba z o. z.

Elektrotehnična tovarna Ljubljana, Dunajska cesta šte. 75 Telefon številka 715/II

Fabrikacija vsakovrstnih transformatorjev, reparature električnih strojev vseh vrst, bogata zaloga motorjev vseh vrst, fabrikacija stikalnih tabel. Kabel, bakrena žica, kuhala, likalniki, varovalke, stikala, vrvice. Projekti kompletnih električnih central. Na razpolago prvovrstni strokovnjaki, bogate izkušnje. — Na željo takojšen obisk.

Reklama po časopisih, knjigah, katalogih in drugih tiskovinah je uspešna le tedaj, ako spremlja reklamno besedilo lepa, originalna slika. Za to potrebne klišeje izdeluje Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

Krotilec kač razlagajoč: »Tule go-spodje, si oglejte zloglasno kačo, kačo klopotačo, ki more že za zajutrek požreti celega teleta... Prosim gospodje ne preblizu.

Pesnik futurist: »Z zadnjo pesmijo sem se preživljal kar dva tedna.«

Prijatelj: »Torej si vendar iztaknil založnika?«

Pesnik: »Nak, ampak ko sem mu jo prebral, me je vrgel po stopnjicah, sodišče pa mi je zato nakazalo štiristo dinarjev.

Policijski koncipist: »Torej vi ste socialist? Potemtakem ste najbrž tudi že sedeli?«

Socialist: »Seveda sem, ampak v državnem zboru!«

Vojni poročevalec (v Maroku): »Rad bi telefoniral svojemü listu, da je pove-ljujoči general osel.«

Uradnik na cenzuri: »Oprostite, ne-mogoče; kajti vojaških tajnosti ni do-voljeno odpošiljati.«

Zdravnik: »Zdaj pa še jezik pokaži, Janezek!«

Janezek: »Nak, tega pa ne! Včeraj sem ga pokazal gospodu učitelju, pa me še danes vse boli.«

»Zakaj te oče tolikokrat tepe?«

»Je pač močnejši.«

Vsaka previdna gospodinja rabi v svojem gospodinjstvu

JUHAN

Dobl se v vseh specijalnih trgovinah.

Dobl se v vseh specijalnih trgovinah.

najboljši prídátek k hráni.

Poznam baletke, ki so tako štedljive, da si letno prihranijo po deset in še več tisoč lir, čeprav imajo komaj tristo dinarjev mesečne plače.

»Golota je sveta predpravica umetnosti,« je trdil občestni ropar kiparju, ko mu je potegnil še zadnji košček obleke s telesa.

Največ obleke potrebuje ženska, kadar gre v kopališče.

Ženske zahtevajo, da pozabiš njih rojstno leto, zato se pa moraš tem natanč-reje spominjati njih rojstnega dne.

Prava ljubezen je kakor strah. Vsakdo govori o njej, a videl je še ni noben.

Kogar gospod ljubi, tega tepe, je rekel francoski kralj Karel, medtem, ko je z balkona streljal na svoje podložnike.

Otroci in norci govore resnico, trdi pregovor. Torej je oni, ki govori resnico, bodisi otrok, bodisi norec.

A. & E. Skaberne
Ljubljana, Mestni trg
Uvoz in prodaja ma-nufakturnega blaga.

Hinko Sevar
Ljubljana, Stari trg št. 24
kupuje in prodaja vsakovrstne stare knjige vseh literatur in panog.

Salda-konti
štrace
blagajniške
knjige
amerikanske
journale
odjemalne
knjižice
itd.

nudi
p. n.
trgovinam
po izredno
ugodnih
cenah

Knjigoveznica
K. T. D.
v Ljubljani
Kopitarjeva ulica
št. 6, II. nadstr.

The Rex Co., Ljubljana
Gradišče št. 10.

TELEFON št. 268. — Ustanovljeno l. 1906.

Najstarejša in največja specialna trgovina v Jugoslaviji
s pisalnimi, računskimi in kopirnimi stroji, razmnoževalnimi aparati, pisarniško opremo in z osemi tozadevnimi potrebščinami.

Revolucija na Kitajskem.

Posluje po vsej Jugoslaviji.
Ustanovljena leta 1913.
Telefon števil. 571.

» Jugoslavija «
splošna zavarovalna družba v Beogradu.
Ravnateljstvo za Slovenijo v Ljubljani.

Pisarna: Dunajska cesta 15.
Delniška glavica znaša
3,000.000 Din v zlatu.

- SKLEPA:**
1. Požarna zavarovanja.	vsled tatinskega vloma.
2. Življenska zavarovanja.	5. Transportna zavarovanja.
3. Nezgodna in jamstv. zavar.	6. Zavarovanja proti škodam
4. Zavarovanja proti škodam	vsled razbitja stekla.

Največji tu delujoči zavod. - Družba je prevzela od „Gruške vzajemne zavarovalnice“ in od zavarovalnih družb »FeniKS« (požarni oddel.) in »Franco-Hongroise« ves njih kupčijski obstoj

v naši državi - Najnižje tarife. - Takojšnja izplačila škod.
Glasom naredbe min. za vojsko in mornarico nadomeščajo police spl. zav. dr. »Jugoslavije« žentiv. kavčije za častnike.

Vljudno naprošamo vse naročnike, da poravnajo naročnino po priloženih položnicah, kajti drugače smo primorani z ozirom na ogromne izdatke in stroške s pošiljanjem takoj pri prihodnji številki prenehati.